An. et vol. XXXXIII 11 Augusti 1951 (Ser. II, v. XVIII) - N. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: In sollemni canonizatione Beatarum Aemiliae de Vialar et Mariae Mazzarello, Virginum, p. 529 - Constitutiones Apostolicae, p. 533 - Litterae Apostolicae, p. 547 - Epistula, p. 548 - Allocutiones, p. 550 - Nuntius radiophonicus, p. 558.

Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii:* I. II. Decreta, p. 561 - *S. C. Consistorialis:* I. Instructio, p. 562. II. Epistula, p. 565. III. Provisio Ecclesiarum, p. 567.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota:* Citationes edictales, p. 569.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni - S. C. dei Riti: Congregazioni varie - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, pp. 571-576.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LI

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 800 — extra Italiam, Lib. 2000 vel $ 4

Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 75 — extra Italiam, Lib. 180 vel $ 0,25

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXIII, n. 12 – 11 Augusti 1951)

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE
BB. AEMILIAE DE VIALAR
ET MARIAE MAZZARELLO, VIRGINUM
(diei 24 Iunii 1951)

PAG.

Proclamatio 529
Homilia 530

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. DE AMBANJA. *Ad potioris dignitatis.* – Praefectura Apostolica de Ambanja in Vicariatum Apostolicum eiusdem nominis extollitur. – 8 Martii 1951 533
II. PITTSBURGENSIS (Greensburgensis). *Ex supremi apostolatus.* – A Dioecesis Pittsburgensis territorio pars seiungitur, quae in novam erigitur dioecesim, Greensburgensem nuncupandam. – 10 Martii 1951 535
III. GUATIMALEN. *Omnium in catholico orbe.* – Nova constituitur ecclesiarum circumscriptio in Guatimala et novae eriguntur dioeceses, nempe Zacapensis, Jalapensis in Guatimala, Sololensis et S. Marci in Guatimala atque Administratio Apostolica ad nutum S. Sedis, El Petén. – 10 Martii 1951. 537
IV. SANCTAE MARIAE (Passofundensis). – *Si qua dioecesis.* – Dioecesis S. Mariae bipartitur et nova erigitur Dioecesis Passofundensis. – 10 Martii 1951 . . 541
V. CANADENSIS CENTRALIS. *De Ruthenorum.* – A Canadensis Centralis Exarchatus territorio pars seiungitur et novus erigitur Exarchatus Apostolicus, cui nomen: Exarchatus Apostolicus, pro fidelibus Ruthenis provinciae Saskatchewan. – 19 Martii 1951 . . 544

LITTERAE APOSTOLICAE

Ad Christifidelium salutem. – In Philippinarum Insularum Republica Nuntiatura Apostolica erigitur. – 8 Aprilis 1951 547

EPISTULA

È certo ben noto. – Ad Em̃um P. D. Clementem S. R. E. Cardinalem Micara, Episcopum Veliternum. Pro-Praefectum S. Congregationis Rituum, Ss̃mi D. N. Papae in Urbe Vicarium Generalem: de novo Statuto dato Consociationi Italicae a Sancta Caecilia. – 2 Giugno 1958 548

ALLOCUTIONES

I. Ad Exm̃um Virum César Coloma Silva, Oratorem extra ordinem liberis cum mandatis Aequatorianae Reipublicae, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem. – 18 Iunii 1951 550
II. Ad Exm̃um Virum Walter Roberts, Angliae Legatum extra ordinem liberis cum mandatis, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem. – 23 Iunii 1951 552
III. Iis qui adfuerunt Conventui internationali catholicorum, Romae habito, ad dignam ruricolarum vitae condicionem provehendam. – 2 Iulii 1951 554

NUNTIUS RADIOPHONICUS

Puellis sodalibus ab Actione Catholica Hispaniae, ob Conventum Nationalem Matriti coadunatis, quina lustra ab orta ipsarum sodalitate celebrantibus. – 1 Iulii 1951 558

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

I. Decretum. – 12 Iulii 1951 561
II. Decretum. – 25 Iulii 1951 561

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Instructio. De Vicariis Castrensibus. – 23 Aprilis 1951 562
II. Epistula. Ad Em̃os PP. DD. Cardinales atque Exc̃mos PP. DD. Archiepiscopos, Episcopos ceterosque Ordinarios Hispanicae Ditionis. – 2 Iunii 1951 565
III. Provisio Ecclesiarum 567

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales:

I. *Romana.* – Nullitatis matrimonii (Grossi-Brosowic). – 30 Iunii 1951 569
II. *Bugellen.* – Nullitatis matrimonii (Salerno-Perino). – 6 Iulii 1951 . . . 570

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni 571
II. Sacra Congregazione dei Riti: *Varie* 571
III. Segreteria di Stato: *Nomine* e *Onorificenze* 572

An. et vol. XXXXIII 11 Augusti 1951 (Ser. II, v. XVIII) – N. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATARUM CAELITUM AEMILIAE DE VIALAR ET MARIAE DOMINICAE MAZZARELLO, VIRGINUM, IN BASILICA VATICANA DIE XXIV MENSIS IUNII A. MCMLI PERACTA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime *factam, per Advocatos Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Pro-Praefecto S. Rituum Congregationis, Revmus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, Sanctitatis Suae nomine, haec respondit:*

Grande iam advenit horae momentum. Qui Iesu Christi vices in terris agit, decretorium oraculum editurus est. Superi laetantur; inferi contremiscunt; ac militans Ecclesia nova excipit incitamenta virtutum. Niveum praesertim virginitatis lilium, quod in sacris hisce virginibus intactum enituit, mortales omnes ad caelestia advocat suavissimeque allicit.

Tum Sanctissimus Dominus Noster, omnibus aperto capite surgentibus, Ipse sedens in Cathedra mitramque gestans, de plenitudine Apostolici ministerii solemniter sic pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum

An. et vol. XXXXIII 11 Augusti 1951 (Ser. II, v. XVIII) – N. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATARUM CAELITUM AEMILIAE DE VIALAR ET MARIAE DOMINICAE MAZZARELLO, VIRGINUM, IN BASILICA VATICANA DIE XXIV MENSIS IUNII A. MCMLI PERACTA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime *factam, per Advocatos Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Pro-Praefecto S. Rituum Congregationis, Revmus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, Sanctitatis Suae nomine, haec respondit:*

Grande iam advenit horae momentum. Qui Iesu Christi vices in terris agit, decretorium oraculum editurus est. Superi laetantur; inferi contremiscunt; ac militans Ecclesia nova excipit incitamenta virtutum. Niveum praesertim virginitatis lilium, quod in sacris hisce virginibus intactum enituit, mortales omnes ad caelestia advocat suavissimeque allicit.

Tum Sanctissimus Dominus Noster, omnibus aperto capite surgentibus, Ipse sedens in Cathedra mitramque gestans, de plenitudine Apostolici ministerii solemniter sic pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum

Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatam Aemiliam de Vialar et Beatam Mariam Dominicam Mazzarello, Virgines, Sanctas esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illarum memoriam quolibet anno die earum natali, Aemiliae nempe die vigesima quarta augusti, et Mariae Dominicae die decima quarta maii, inter Sanctas Virgines non Martyres pia devotione recoli debere. In nomine Pa ✠ tris et Fi ✠ lii et Spiritus ✠ Sancti.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Dum sacrarum virginum vitam recolimus, quas hodie in hac tanta maiestate rerum hominumque celebritate sanctitatis insignibus decoravimus, earum imprimis menti Nostrae occurrit christianae fortitudinis virtus, qua eaedem inde a tenera aetate omnia vincere enisae sunt, quaecumque arduum praepediebant iter ad evangelicam assequendam perfectionem ad eamque omni ope suis sodalibus inculcandam. Paternam relinquere domum, terrenae huius vitae gaudiis, quae vel in edita vel in humili fortuna sperare licet, volenti ac generoso animo vale dicere, nihil aliud optare, nihil petere, nisi Dei optemperare voluntati, qui eas ad grandia vocabat munera: haec omnia earum indolem ostendunt, quae, si ex natura fortis ac strenua fuit, fuit etiam superna gratia tam uberrime alita ac confirmata, ut mirandum in modum eniteretur.

Haec autem invicta animi fortitudo tum luculentissime in utraque virgine refulsit, cum opus fuit ut nascentes earum ductu moderationeque Communitates gravissimas omne genus difficultates eluctarentur ac superarent. Nullis enim neglectis cu-

ris, ac diuturnis exantlatis laboribus, litterarum ludi puellis educandis tenuioris praesertim condicionis multis in locis aperti sunt; eademque de causa collegia, opificia, pupillarum domus condita fuere. Praeterea sacrae utriusque Sodalitatis virgines, suae Antistitae inflammata caritate compulsae, angustiis, miseriis, aerumnis relevandis dederunt operam; ac corporum curandis morbis tam suavi agendi modo se addixere, ut saepenumero languescentes etiam infirmorum animos in spem erigerent melioris aevi potiorisque felicitatis. Neque id satis; sed tam Aemilia de Vialar, quam Maria Dominica Mazzarello, cum vehementer percuperent christianum nomen propagare, in longinquas etiam regiones, evangelica veritate nondum collustratas, suas filias miserunt, quae Missionalibus praesto essent, eosque in recta potissimum puellarum ac mulierum institutione summopere adiuvarent.

Quibus in multiplicibus rebus gravibusque inceptis illud peculiari modo mirandum est: sacrarum nempe harum virginum Antistitas, quamvis tantis distinerentur curis, sollicitudinibus, laboribus, quamvis tot periculis, angustiis, difficultatibus opprimerentur, nihil tamen umquam amisisse serenae illius suavisque tranquillitatis, quae innata quasi dos videbatur earum animi.

At innata omnino non erat; sed caelitus insita, sed superna alita gratia, sed incenso erga Deum, erga proximos amore confirmata ac salidata. Cum Divino enim Redemptore arctissime perpetuoque coniungebantur; quandoquidem cum eo familiariter colloqui eumque vehementer adamare iisdem in deliciis erat. Ex hac vero flagranti caritate vis praepotens eliciebatur, cui omnia vincere ac superare facile erat.

Id optime quidem aureus ille de imitatione Christi libellus explicat, in quo haec leguntur, intenta meditatione digna: « Magna res est amor, magnum omnino bonum; quod solum leve facit omne onerosum,[1] et fert aequaliter omne inaequale.

[1] Cfr. Matth. XI, 30.

Nam onus sine onere portat, et omne amarum dulce et sapidum efficit.

Amor Iesu nobilis ad magna operanda impellit, et ad desideranda semper perfectiora excitat...

Nihil dulcius est amore, nihil fortius, nihil altius, nihil latius, nihil iucundius, nihil plenius, nihil melius in Caelo et in terra; quia amor ex Deo natus est,[2] nec potest, nisi in Deo, super omnia creata quiescere.

Amans volat, currit, et laetatur; liber est, et non tenetur.

Dat omnia pro omnibus, et habet omnia in omnibus; quia in uno summo super omnia quiescit, ex quo omne bonum fluit et procedit ».[3]

Multa habet saeculum hoc nostrum, quae ex pulcherrimis hisce ac salutaribus sententiis discat; multa, quae ex sancte vivendi exemplis harum virginum imitanda suscipiat. Homines hodie nimio saepius ab aeternis bonis ad fluxa et caduca deflectunt, in eademque se misere ingurgitant, quasi terrenae huius vitae voluptates sua ipsorum possint infinita explere desideria. Atque adeo id evenit ut subsequentium rerum varietate eventuumque vicibus perpetuo agitentur, utque mentes animique eorum idcirco semper inquieti fiant, quia in Deo, eum adamando, non requiescant. Cum vero — quod non raro accidit — ad virtutem et ad proba facinora iter difficilius evadit, undenam ii possunt necessariam vim fortitudinemque haurire, si cum caelestis gratiae fonte sitienter non cohaereant? Facile decidunt ac concidunt; cumque hac de causa eorum voluntates enervatae iaceant, non ad excelsa enituntur, sed ad ima potius infeliciter dilabuntur.

Omnes igitur, quotquot adestis, atque omnes etiam, qui longe absentes, vel radiophonicae artis ope haec verba Nostra quasi praesentes auditis, vel eadem aliquando per commentarios relata lecturi eritis, mentem animumque vestrum ad lucem convertite, quae a Sanctis hisce Caelitibus refulget, et ad

[2] Cfr. Ioan. IV, 7.

[3] *De Imitatione Christi*, III, 5.

superna tam vehementer vos invitat. Pro certo habeatis nihil esse hac in mortali vita virtute pulchrius, nihil amabilius, nihil magis frugiferum. Christiana namque virtus turbidos animi motus coërcet ac dirigit, voluntates temperat, et ad fortiter recteque agendum compellit; in anxitudine dat quietem, in laboribus solacium, in tempestatibus serenitatem, et in apostolatus operibus, quae hodie praesertim non ad clerum solummodo pertinent, sed una cum eo ad laicorum etiam ordinem, studiosam illam impertit alacritatem, quam adipiscenda animarum salus ab omnibus postulat.

Hoc impetrent hae Sanctae Caelites a bonorum omnium datore Deo; ita quidem ut quasi sacrum ver novum hac in misera terra efflorescat; omnesque, suo cuiusque officio fideliter obtemperantes, intimae illius tranquillitatis lumine fruantur, quae quasi species sit atque auspicium sempiternae aliquando assequendae beatitatis. Amen.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

DE AMBANJA

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE AMBANJA IN VICARIATUM APOSTOLICUM EIUSDEM NOMINIS EXTOLLITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad potioris dignitatis gradum iure meritoque solet Apostolica Sedes provehere quamlibet inter ethnicos enascentem Ecclesiam, quae Evangelii praeconum apostolico labore non mediocres quoad religionem et christifidelium numerum profectus susceperit. Quod quidem, ob sedulas Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum Missionalium curas, in Praefectura Apostolica de Ambanja nunc esse factum laeto animo accepimus. Quare, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae consilio, Praefecturam illam ad Vicariatus Apostolici gradum et dignitatem extollere statuimus. Sup-

pleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, re mature perpensa ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, Praefecturam Apostolicam de Ambanja in insula de Madagascar ad Vicariatum Apostolicum erigimus et constituimus, iisdem servatis finibus; illumque eorumdem sodalium Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum sollertibus curis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, concreditum volumus. Novo itaque huic Vicariatui Apostolico eiusque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Antistites iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam provectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die octava mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Ioseph Caprio, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 25 – Al. Trussardi.

II

PITTSBURGENSIS
(GREENSBURGENSIS)

A DIOECESIS PITTSBURGENSIS TERRITORIO PARS SEIUNGITUR, QUAE IN NOVAM ERIGITUR DIOECESIM, GREENSBURGENSEM NUNCUPANDAM.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ex supremi apostolatus munere, Nobis, licet immerito, divinitus commisso, illud quoque sollicite curare debemus, ut, si qua exstet dioecesis territorii amplitudine et fidelium frequentia praestantior, ita ut ab uno vel vigilantissimo Pastore regi nequeat, illa dispertiatur et nova exinde dioecesis constituatur alteri concredenda Antistiti. Quo moti consilio, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Consistorialibus Negotiis praepositorum consulto, venerabilis Fratris Hamleti Ioannis Cicognani, Archiepiscopi titulo Laodicensis in Phrigia et in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegati Apostolici, postulationem excipiendam duximus, qua, habita favorabili sententia dilecti Filii Nostri Dionysii S. R. E. Cardinalis Dogherty, Archiepiscopi Philadelphiensis, et venerabilis Fratris Ioannis Francisci Dearden, Episcopi Pittsburgensis, ab Apostolica Sede poscebatur ut territorii pars ad diocesim Pittsburgensem modo spectans seiungeretur, ut exinde nova dioecesis constitui posset. Quapropter Nos, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel aliorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, ad christifidelium bonum satius provehendum eorumque necessitatibus, pro locorum adiunctis, aptius consulendum, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a dioecesis Pittsburgensis amplissimo territorio quatuor comitatus civiles vulgo *Armstrong, Indiana, Westmoreland* et *Fayette* seiungimus, quorum territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, quam *Greensburgensem* appellandam decernimus, a comitatus *Westmoreland* urbe principe, vulgo *Greensburg,* in qua sedem episcopalem figimus. Templum vero Ssmo Eucharistiae Sacramento dicatum, in hac urbe exstans, ad Ecclesiae Cathedralis dignitatem evehimus; huic itaque et pro tempore Episcopis Greensburgensibus iura omnia, honores, insignia et privilegia attribuimus, quibus ceterae per orbem cathedra-

les Ecclesiae earumque Praesules iure communi gaudent; iisdem pariter oneribus et obligationibus astringimus, quibus ceteri locorum Ordinarii astringuntur. Novam hanc cathedralem Ecclesiam Greensburgensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Philadelphiensi, eiusque pro tempore Episcopos metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Philadelphiensis. Volumus porro ut donec Canonicorum Collegium cathedrale constitui nequeat, pro Canonicis Consultores dioecesani ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Episcopalem novae dioecesis mensam Curiae emolumentis et fidelium oblationibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, constitutam volumus. Mandamus insuper ut quam primum fieri poterit dioecesanum seminarium saltem parvum iuxta sacros canones et normas S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus erigatur. Quoad autem attinet ad dioecesis istius regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quoad vero ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur ascripti, in cuius territorio legitime degunt. Volumus denique ut documenta omnia et acta, quae novam dioecesim eiusque clericos et fideles respiciunt, quamprimum fas erit, a Cancellaria dioecesis Pittsburgensis Curiae tradantur dioecesis Greensburgensis. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, exsecutioni mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegatum Apostolicum deligimus vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praesit, eidemque facultates necessarias et opportunas concedimus etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum et illi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem quamprimum authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum transmittendi. Praesentes autem Litteras firmas, validas, efficaces esse et fore omnesque suos plenos et integros effectus obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari; id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini vero

hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima Martii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*
Ioseph Caprio, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 59 - Al. Trussardi.

III

GUATIMALEN.

NOVA CONSTITUITUR ECCLESIARUM CIRCUMSCRIPTIO IN GUATIMALA ET NOVAE ERIGUNTUR DIOECESES, NEMPE ZACAPENSIS, JALAPENSIS IN GUATIMALA, SOLOLENSIS ET S. MARCI IN GUATIMALA ATQUE ADMINISTRATIO APOSTOLICA AD NUTUM S. SEDIS, EL PETÉN.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Omnium in catholico orbe Ecclesiarum sollicitudo, Romano Pontifici divinitus commissa, postulat ut dioecesium circumscriptiones, illarum potissimum, quae territorii amplitudine et christifidelium frequentia praestant, ita immutentur ut, aucto Pastorum numero, facilius ac salubrius dominici gregis regimini consuli possit. Quo moti consilio Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, favorabilibus auditis sententiis venerabilium Fratrum Mariani Rossell et Arellano, Archiepiscopi Guatimalensis, Georgii García Caballeros, Episcopi Altensis, et Raymundi M. Martín, Episcopi de Vera Paz, oblatis Nobis precibus, quibus venerabilis Frater Ioannes M. Aemilius Castellani, Archiepisco-

pus titulo Pergensis et in Republica Guatimalensi Nuntius Apostolicus, enixe postulavit ut de nova dioecesium circumscriptione ac de quattuor cathedralium Ecclesiarum atque unius Administrationis Apostolicae erectione decerni possit, lubenti animo annuendum censuimus. Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, aliorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, primo quidem ab archidioecesis Guatimalensis territorio provincias civiles vulgo *Zacapa, Chiquimula, Izabal, Jalapa, El Progreso, Retalhuleu* et partem, quae ad eam pertinet, provinciae vulgo *Mazatenango* vel *Suchitepéquez;* a dioecesis autem Altensis territorio provincias civiles vulgo *San Marcos, Huehuetenango, El Quiché, Sololá* et reliquam partem quae eam contingit provinciae vulgo *Mazatenango* vel *Suchitepéquez;* a territorio porro dioecesis de Vera Paz civilem provinciam vulgo *El Petén* atque municipium vulgo *Morazán* seiungimus. Qua dioecesium seiunctione peracta, novas erigimus dioeceses *Zacapensem, Jalapensem in Guatimala, Sololensem* et *S. Marci in Guatimala* nuncupandas, et insuper Administrationem Apostolicam ad nutum S. Sedis, cui nomen erit *El Petén.*

Proinde archidioecesis Guatimalensis posthac intra fines continebitur civilium provinciarum vulgo *Guatemala, Santa Rosa, Escuintla, Sacatepéquez* et *Chimaltenango.*

Dioecesis Altensis amplectetur fines civilium provinciarum vulgo *Quezaltenango, Totonicapán* et *Retalhuleu.*

Dioecesis de Vera Paz finibus coartabitur provinciarum civilium *Alta Vera Paz* et *Baja Vera Paz* finibus, nuper a civili potestate constitutis.

Dioecesis Zacapensis complectetur provincias civiles *Zacapa, Chiquimula* et *Izabal;* episcopalem vero sedem in urbe *Zacapa* statuimus et templum Deo in honorem Divi Petri, Apostolorum Principis, ibi exstans dicatum ad cathedralis Ecclesiae gradum evehimus.

Dioecesis Jalapensis in Guatimala territorio continebitur civilium provinciarum *Jalapa, Jutiapa* et *El Progreso,* prout istae nunc exstant, mutationibus allatis, circumscriptae. Eius episcopalem sedem in *Jalapa* urbe constituimus et templum Deo in honorem Exspectationis Partus B. M. V. dicatum ad Ecclesiae cathedralis fastigium elevamus.

Dioecesis Sololensis finibus comprehendetur civilium provinciarum *Sololá, El Quiché* et *Mazatenango* vel *Suchitepéquez.* Illius sedem Episcopi in *Sololá* urbe constitutam volumus et paroecialem Ecclesiam B. M. V. in Caelum Assumptae sacram, ibi exstantem, cathedralis titulo decoramus.

Dioecesis vero S. Marci in Guatimala binas continebit civiles pro-

vincias *San Marcos* et *Huehuetenango*. Episcopalem autem sedem in urbe vulgo *San Marcos* figimus et aedem in honorem S. Marci Evangelistae Deo dicatam ad cathedralis dignitatem extollimus.

Administratio tandem Apostolica *El Petén* ad nutum Sanctae Sedis territorium amplectetur provinciae vulgo *El Petén* nuncupatae. Novis quas diximus cathedralibus Ecclesiis eorumque pro tempore Episcopis iura omnia, insignia, favores et privilegia largimur, quibus ceterae in orbe cathedrales Ecclesiae et earum Praesules iure communi pollent; eosdem item oneribus adstringimus et obligationibus, quibus ceteri ligantur Episcopi.

Decernimus insuper ut, quemadmodum dioeceses Altensis et de Vera Paz, ita et novae dioeceses Zacapensis, Jalapensis in Guatimala, Sololensis et S. Marci in Guatimala, suffraganeae sint metropolitanae Ecclesiae Guatimalensi, earumque pro tempore Episcopi metropolitico Archiepiscopi Guatimalensis iuri subiciantur. Ut vero in quas memoravimus novis cathedralibus ecclesiis divinus cultus eo qua par sit splendore exerceatur, in earum unaquaque constituendum statuimus Canonicorum Collegium iuxta normas per alias Apostolicas Litteras edendas; quamdiu vero iste Episcopi senatus desit, dioecesanorum consultorum coetus ad iuris tramitem eligatur et adhibeatur. Uniuscuiusque novae dioecesis mensam episcopalem constituent Curiae emolumenta et fidelium oblationes. Quod autem ad divisionem bonorum attinet, servandum iubemus praescriptum canonis iuris canonici 1500. Quoad vero ad singularum dioecesium quas modo ereximus regimen, administrationem, Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem, clericorum et fidelium iura et onera aliaque id genus, adamussim servari iubemus quae sacri canones praescribunt. Novarum autem dioecesium singulis Antistitibus summopere curae sit minus saltem seminarium in unaquaque dioecesi constituere ad normam iuris canonici et secundum regulas a S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus statutas, ut iuvenes in sortem Domini vocati in spem Ecclesiae instituantur. Decernimus insuper ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad effectum deductae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Praecipimus quoque ut omnia documenta et acta, quae novas dioeceses earumque clericos, fideles ac bona temporalia respiciunt, a Curiis Guatimalensi, Altensi et de Vera Paz ad Curias Zacapensem, Jalapensem in Guatimala, Sololensem et S. Marci in Guatimala, atque Administrationis Apostolicae El Petén quam primum fas erit transmittantur, ut in suis cuiusque tabulariis diligenter asserventur.

Ad vetustum denique Sanctuarium, cui vulgo nomen *El Señor de*

Esquipulas, in nova nunc dioecesi Zacapensi exstans, mentem Nostram volventes, quod eximio ac magnifico colitur cultu non modo ab oppidanis et finitimis populis, verum etiam a christifidelibus, qui piae peregrinationis causa ex dissitis quoque regionibus illuc confluunt; atque cupientes ut conspicui illius Sanctuarii splendor augeatur et decor, illud ab Ordinarii Zacapensis iurisdictione eximimus et peculiari regendum lege statuimus.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta perficienda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Guatimala Nuntium Apostolicum deligimus eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et ipsi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, authenticum exemplum quam primum transmittendi peractae exsecutionis actorum.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis.

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 43 – Al. Trussardi.

IV

SANCTAE MARIAE (PASSOFUNDENSIS)

DIOECESIS S. MARIAE BIPARTITUR ET NOVA ERIGITUR DIOECESIS PASSOFUNDENSIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si qua dioecesis in nimium territorium sese extendat ac frequentiori christifidelium numero redundet, eam curat Apostolica Sedes dispertire et novam constituere dioecesim, vigilantis alterius Pastoris regimini concredendam. Qua moti sententia, Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Consistorialibus Negotiis praepositorum consilio, assentiente quoque venerabili Fratre Carolo Chiarlo, Archiepiscopo titulo Amideno et in Brasiliana Republica Nuntio Apostolico, perlibenter annuendum censuimus precibus, quibus venerabilis Frater Antonius Reis, S. Mariae Episcopus, ab Apostolica Sede postulabat ut suae dioecesis peramplo territorio septentrionalem partem seiungens, novam exinde erigere dioecesim decernat. Suppleto itaque, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, Nos, sacerdotum quoque alacritatem fideliumque commendatos mores praemio donare cupientes, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolica Nostra potestate, a dioecesis S. Mariae territorio sex civilia municipia, prout nunc exstant, seiungimus, quae

vulgo nuncupantur: *Passo Fundo, Carasinno, Sarandi, Getulio Vargas, Erechim, Marcelino Ramos,* dempta postrema istius parte illa, quae in dextera *Apuré* fluminis ripa exstat.

Territorium autem municipia ista comprehendens in novam erigimus et constituimus dioecesim *Passofundensem* appellandam; cuius idcirco fines erunt: ad septentrionem dioecesis Lagensis, *Uraguay* flumine circumscripta; ad orientem Praelatura *nullius* Vaccariensis, flumine *Apuré,* iam *Ligeiro,* definita, et archidioecesis Portalegrensis in Brasilia; ad meridiem et occidentem dioecesis S. Mariae. Novam hanc dioecesim Passofundensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Portalegrensi in Brasilia, eiusque pro tempore Episcopos metropolico Archiepiscopi Portalegrensis in Brasilia iuri subicimus; episcopalem autem sedem in urbe *Passo Fundo,* a qua dioecesis nomen mutuatur, figimus, quam proinde ad civitatis episcopalis gradum evehimus cum omnibus iuribus et privilegiis ad civitates episcopales pertinentibus; episcopi vero cathedram in ecclesia Deo in honorem B. Mariae *Apparecidae,* universae Brasilianae ditionis almae Patronae, dicata, in eadem *Passo Fundo* urbe exstante, constituimus, quam idcirco ad ecclesiae cathedralis dignitatem extollimus; eidemque et pro tempore Episcopis Passofundensibus iura omnia tribuimus, honores, insignia, privilegia, favores et gratias, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae earumque Episcopi iure communi fruuntur, illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur.

Praeterea cathedralis Ecclesiae Passofundensis maiori decori et utilitati consulere cupientes, instituendum in ea decernimus Canonicorum Collegium iuxta normas Apostolicis Litteris edendas. Quamdiu vero dioecesis Episcopi senatu carebit, pro Canonicis ad iuris tramitem dioecesani consultores eligantur et adhibeantur. Episcopalem mensam constituent Curiae emolumenta et fidelium oblationes, in quorum bonum dioecesis ipsa constituta est. Volumus insuper ut quam primum fas erit minus saltem Seminarium iuxta sacros canones et S. Congregationis de Seminariis et Universitatibus traditas normas erigatur, ex quo electi iuvenes ad Pontificium Collegium Pianum Brasilianum de Urbe mittantur, ut sub fere oculis Nostris in spem Ecclesiae instituantur. Quod autem ad novae istius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque id genus, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quód clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad effectum deductae fuerint,

eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Volumus denique ut documenta omnia et acta, quae novam respiciunt dioecesim eiusque clericos, fideles ac bona temporalia, a S. Mariae dioecesis Curia ad Passofundensem Curiam quamprimum transmittantur, in condendo cancellariae tabulario diligenter asservanda.

Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, exsecutioni mandanda quem supra memoravimus venerabilem Fratrem in Brasiliana Republica Nuntium Apostolicum deligimus, vel illum qui in exsecutionis actu Nuntiaturae praesit, eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in eccleisastica dignitate constitutum, et ipsi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, peractae exsecutionis actorum authenticum exemplum transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis.

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 51 – Al. Trussardi.

V

CANADENSIS CENTRALIS

A CANADENSIS CENTRALIS EXARCHATUS TERRITORIO PARS SEIUNGITUR ET NOVUS ERIGITUR EXARCHATUS APOSTOLICUS, CUI NOMEN : EXARCHATUS APOSTOLICUS PRO FIDELIBUS RUTHENIS PROVINCIAE SASKATCHEWAN.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

De Ruthenorum in Canadensi Ditione degentium religioso bono solliciti, Nos, pro supremo quo fungimur munere, per Apostolicas sub plumbo Litteras *Omnium cuiusvis ritus,* die tertia Martii mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo octavo datas, Exarchatum Apostolicum in Canada tripartito divisimus et tres Exarchatus, centralem, orientalem et occidentalem, pro Ruthenis christifidelibus ibidem commorantibus ereximus et constituimus. In praesentiarum vero cum Ruthenorum populus in dies augeri videatur, praesertim in centrali Canadensi Ditione, Sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali, audita prius venerabilis Fratris Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titulo Synnadensis in Phrygia et in Canadensi Ditione Delegati Apostolici, omniumque Episcoporum Ruthenorum Canadensium et aliorum virorum in re peritorum favorabili sententia, perutile visum est ab Apostolico Exarchatu Ditionis Canadensis Centralis territorium distrahere ad novum Exarchatum erigendum.

Nos vero, audito venerabili Fratre Nostro S. R. E. Cardinali S. Congregationis pro Ecclesia Orientali a Secretis, omnibus mature perpensis, et maius dominici gregis bonum prae oculis habentes, certa scientia ac de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ab Exarchatu Apostolico Ruthenorum in Ditione Canadensi Centrali territorium separamus, cuius fines iidem erunt ac limites Provinciae *Saskatchewan* et territoria ad septentrionem exstantia, et illud in novum erigimus et constituimus Exarchatum Apostolicum pro fidelibus Ruthenis Provinciae Saskatchewan nuncupandum. Novi huius Exarchatus sedes erit in urbe *Saskatoon;* ecclesiam vero in honorem S. Georgii Deo dicatam in eadem urbe exstantem ad Ecclesiae Cathedralis gradum et dignitatem extollimus et illi omnia attribuimus iura, privilegia, honores ac praerogativas, quibus ceterae Cathedrales Ecclesiae fruuntur, dummodo iuxta probatum ritum et legitimas consuetudines exerceantur. Item pro tempore Exarchatus Praesulibus omnia concedimus iura, insignia, privilegia, quibus ceteri Exarchi in catholico orbe fruuntur, itemque eos omnibus adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri, ad normam sacrorum canonum et peculiaris Ruthenae Ecclesiae iuris, adstringuntur. Ut autem Exarchi intra fines sui Exarchatus non iurisdictionis tantum, sed ordinis quoque munera exercere valeant quemadmodum Episcopi in suis dioecesibus, charactere ac titulo episcopali condecorandi erunt, eisque propterea aliqua ex titularibus Ecclesiis ab Apostolica Sede conferenda. Novum insuper Exarchatum istum Nobis et Sedi Apostolicae immediate subiectum volumus. Decernimus porro ut qui Exarchatus Apostolicus Ditionis Canadensis Centralis iam appellabatur, in posterum vocetur Exarchatus Apostolicus pro fidelibus Ruthenis Provinciae *Manitobae.*

Statuimus insuper ut Exarchus eligendos curet sex aut saltem quatuor Consultores, sacerdotes pietate, prudentia ac doctrina commendatos, in Ordinarii sede vel vicinioribus locis commorantes, qui sibi praesto sint consilio et opera in Exarchatus regimine et administratione, sibique sacra sollemniter celebranti adesse valeant. Exarchatus mensa, donec stabiles habeantur reditus, constituetur tributis ad instar cathedratici, quae Ordinarius, suis auditis Consultoribus, aeque statuet, ac singulae paroeciae et communitates solvent, atque collationibus fidelium, in quorum bonum Exarchatus erectus est. Optamus insuper ut, quoad Seminarium pro omnibus Ruthenis iuvenibus e Canadensi Ditione in spem Ecclesiae instituendis erigi poterit, Exarchi cura parvum saltem Seminarium in novo Exarchatu quamprimum fas erit constituatur.

De ceteris autem omnibus, utputa de clericorum et fidelium iuribus

et oneribus, de controversiis, si quae exoriantur, inter Exarchum et latinos Antistites, de byzantino ritu in sacris caerimoniis adamussim adhibendo, servanda iubemus quae sacri canones et normae ab Apostolica Sede iam statutae praescribunt. Decernimus insuper ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso omnes et singuli tum e clero saeculari, tum religiosi non exempti utriusque sexus in provincia Manitobae et Saskatchewan commorantes, ad illum Exarchatum Apostolicum pertinere censeantur, in quo quisque actu degit, sicut etiam bona ecclesiastica. Mandamus porro ut omnia documenta et acta, quae novum hunc Exarchatum respiciunt, ad istius Curiam a veteris Exarchatus Cancellaria quam primum fieri poterit transmittantur, ut in eius archivo diligenter serventur.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta exsequenda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Canada Delegatum Apostolicum vel illum qui in exsecutionis actu Delegationi praesit, delegamus eique omnes et singulas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus facimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum ad S. Congregationem pro Ecclesia Orientali quamprimum transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munits, eadem prorsus tribuatur fides,

quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die undevicesima mensis Martii, in festo S. Ioseph, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus.

Pro S. R. E. Cardinali S. C.
pro Ecclesia Orientali a Secretis
C. Card. MICARA

† Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleucien., *Dec. Coll. Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 57 - Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

IN PHILIPPINARUM INSULARUM REPUBLICA NUNTIATURA APOSTOLICA ERIGITUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Ad Christifidelium salutem ac profectum nec non ad Catholicam Fidem propagandam paterna caritate intenti, eoque permoti consilio, ut publicis rationibus, quae inter Apostolicam Sedem et Nationum Gubernia intercedunt, opportune consulamus, in Insulis quoque Philippinis Apostolicam Nuntiaturam erigere statuimus, quippe cum hoc ad communem et Ecclesiae et Reipublicae in ipsis constitutae fovendam utilitatem profuturum confidamus. Rebus ideo omnibus sedulo perpensis, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum tenore in Philippinarum Insularum Republica *Nuntiaturam Apostolicam* erigimus, eius sede in civitate « Manila » constituta, eidemque Nuntiaturae omnia et singula deferimus privilegia, honores atque indulta, quae huiusmodi Legationum propria sunt. Haec

edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; ipsique Nuntiaturae per Nos in Philippinis Insulis erectae nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis Aprilis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULA

AD EM̃UM P. D. CLEMENTEM S. R. E. CARDINALEM MICARA, EPISCOPUM VELITERNUM, PRO-PRAEFECTUM S. CONGREGATIONIS RITUUM, SSM̃I D. N. PAPAE IN URBE VICARIUM GENERALEM: DE NOVO STATUTO DATO CONSOCIATIONI ITALICAE A SANCTA CAECILIA.

Signor Cardinale,

È certo ben noto lo zelo spiegato dai Romani Pontefici nel corso dei secoli perchè la musica sacra, che ha tanta importanza nella liturgia cattolica, si mantenesse del tutto degna della santitá del culto divino.

In quest'opera assidua di tutela e d'incremento, i Nostri Predecessori, direttamente o per mezzo delle Sacre Congregazioni della Curia Romana, impartirono norme e risolsero dubbi in ordine allo stile e all'uso dell'arte musicale nelle funzioni liturgiche.

E perchè tali norme e risoluzioni fossero piú facilmente messe in esecuzione, i Sommi Pontefici favorirono ed incoraggiarono il sorgere e lo svilupparsi di pie associazioni fra il Clero ed i fedeli, aventi lo scopo precipuo di curare la retta osservanza e la divulgazione delle norme emanate dalla Santa Sede in proposito. Non è dubbio che tra le dette pie associazioni è da annoverare l'Associazione Italiana di Santa Cecilia, la quale è stata più volte incoraggiata e benedetta da questa Cattedra, ed ha esercitato, in quest'ultimo scorcio di tempo, una bella e fruttuosa

attività nel popolo fedele per la restaurazione della musica sacra in Italia, secondo le sapientissime norme direttive date al principio del Suo Pontificato, col Motu Proprio « Inter pastoralis officii », dal glorioso Pio X, che, con somma letizia del Nostro animo, Ci disponiamo a proclamare Beato.

Già il Nostro immediato Predecessore Pio XI di venerata memoria, fin dal 15 settembre 1934, attese le nuove esigenze sorte col mutar dei tempi e delle circostanze, dava incarico alla Presidenza dell'Associazione Italiana di Santa Cecilia di adattarvi lo Statuto e il Regolamento e di sottoporlo all'esame e all'approvazione di questa Sede Apostolica.

Varie circostanze, però, non permisero di procedere allora a tale lavoro, la cui opportunità, peraltro, si rendeva ogni giorno più urgente, come lo dimostrano le istanze che nel frattempo hanno ripetuto coloro i quali avevano avuto occasione di riconoscere quanto preziosa sia l'opera dell'Associazione per la rifioritura della musica sacra nella vita pastorale delle Diocesi d'Italia.

La presente Presidenza dell'Associazione, da Noi stessi incoraggiata, si è accinta alla revisione dell'antico Statuto e non ha mancato di consultare l'Episcopato Italiano e i Superiori religiosi, che ben sappiamo interessati a soggetto di tanta importanza per il bene spirituale delle comunità cristiane, e che speriamo vorranno sempre e con ogni mezzo dare incremento alla preghiera collettiva, animata dall'onda arcana e stupenda del canto ecclesiastico.

In seguito a ciò, è stato elaborato un testo di nuovo Statuto, non meno accurato che semplice ed ovvio, il quale, nelle presenti congiunture, pare raccolga saggiamente l'esperienza del precedente lavoro e apra la via a novella prosperità dell'Associazione ceciliana.

È perciò ben gradito al Nostro cuore, quale omaggio alla santa memoria del Nostro Venerato Predecessore Pio X, restauratore della disciplina della musica nelle sacre funzioni, di annunziare a Lei, Signor Cardinale, che avendo Noi esaminato il detto Statuto e avendolo trovato di Nostra soddisfazione, volentieri lo approviamo; e, mentre lo portiamo, qui unito, alla Sua conoscenza, Ci è caro di farLe rilevare, come sia Nostra volontà che Ella, nella Sua qualità di Pro-Prefetto della Sacra Congregazione dei Riti, assuma le funzioni di Cardinale Protettore dell'Associazione Italiana di Santa Cecilia, e ne prenda amorosamente e saggiamente l'alta direzione.

Non sfugge certamente a Lei, e vorremmo non sfuggisse a nessuno che abbia a cuore il risveglio della vita religiosa delle nostre popolazioni, l'importanza di questo Nostro atto, inteso a ridestare le belle e

venerabili tradizioni pastorali della musica sacra; e fiduciosi che al Nostro voto sarà alacremente seguace l'opera Sua e quella del Clero e dei fedeli italiani, Noi invochiamo su l'Associazione predetta l'assistenza divina, mentre di cuore impartiamo a tutti la Benedizione Apostolica.

Dal Vaticano, 2 giugno 1951, XIII del Nostro Pontificato.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Ad Excmum Virum César Coloma Silva, Oratorem extra ordinem liberis cum mandatis Aequatorianae Reipublicae, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem. *

Señor Embajador:

Por tercera vez, en un lapso de tiempo que no llega a siete años, se Nos renueva la oportunidad de recibir a un Embajador Extraordinario y Plenipotenciario del Ecuador, que depone en Nuestras manos sus Cartas Credenciales. Y una vez más, como todas las anteriores, el solemne acto se ve caracterizado por las elevadas expresiones de aquel, que la confianza de la suprema autoridad del Estado, el Excmo. Señor Presidente de la República, ha designado para que represente ante Nós a su noble pueblo.

Vuestra Excelencia, tras una larga carrera — llena de trabajos y de experiencias, en su patria y fuera de ella y aun en el mismo Ministerio de Asuntos Exteriores — que le ha ofrecido las más propicias ocasiones para distinguirse en el servicio, no sólo de su país, sino también de toda la humanidad, ve ahora en su misión en esta Ciudad Eterna y en el alto oficio, que tan brillantemente comienza a ejercitar, un don especialísimo de la Divina Providencia.

Y Nós, ¿cómo podríamos dejar de dar la más cordial bienvenida, llena de paternal benevolencia y de gozo íntimo, al nuevo representante del pueblo ecuatoriano, tan próximo a Nuestro corazón, que con tales sentimientos y con tan nobles miras traspasa por primera vez los umbrales del Palacio Apostólico?

La República del Ecuador, como muy bien se ha dicho, es toda ella lo que son ese nudo prodigioso de cimas y volcanes; de valles y cascadas;

* Habita die 18 Iunii mensis a. 1951.

de espectáculos bellos, majestuosos y sublimes, que forman vuestros Andes. Pero Nós atreveríamos a añadir que también el pueblo ecuatoriano es como una prolongación espiritual de su cordillera madre, porque, como ella, sabe ser magnífico en las grandezas, suave y profundo en lo recóndito de sus sentimientos y lleno de fuerza y de ardor para todas las empresas grandes.

Este pueblo fiel, que en el mes consagrado al Sacratísimo Corazón de Jesús del año mil novecientos cuaranta y nueve, cantó en su capital — que es también la amable patria chica de Vuestra Excelencia — un « Hosanna » al Señor Eucarístico, cuyo eco no se ha apagado todavía; este pueblo de vieja y profunda fe, ante cuyo Episcopado y ante cuyos representantes y peregrinos Nos fué dado canonizar, durante el recentísimo Año Santo, a una heroína de la fe, digna hija suya, honor de toda la América Española y de la Madre España, Mariana de Jesús de Paredes; este pueblo, obsequioso y devoto a sus autoridades, pero solícito siempre, con atenta vigilancia, de sus derechos y libertades religiosas, debe saber que sus aspiraciones son las Nuestras y Nuestras también sus preocupaciones y sus ansias; y que Nós, por lo que a ellos respecta, dificilmente podríamos experimentar gozo mayor que el saberle garantizada — en colaboración con todos los buenos — aquella libertad de movimiento en el campo religioso, cultural y, especialmente, educativo, sin la cual su magnífico tesoro de fe católica podría verse menguado y ciertamente impedido para producir sus fructíferos y saludables efectos.

En todas las naciones, los ciudadanos mejores y más fieles son los que consideran sus relaciones con su pueblo y con sus instituciones estatales no como el mero resultado, limitado en cuanto al lugar y al tiempo, de un hecho terreno y transitorio, sino más bien como una parte, y muy importante, de su concepción moral de la vida y del mundo. Cuanto más profundamente se sienta vinculado el ciudadano a las bases eternas de la fe y de la ley divina, tanto más sólidos y resistentes serán los vínculos que le unirán con el Estado mismo.

Confiamos cumplidamente en que todos aquellos, en cuyas manos están el poder y la responsabilidad, se percatarán de que ningún Estado puede rendir un servicio mejor a lo que constituye las premisas fundamentales de su paz y de su orden interior, de su progreso cultural y social y de su fecunda colaboración en los grandes y comunes intereses de la Cristianidad y de la humanidad, que el garantizar a las fuerzas religiosas, que actúan en su territorio, aquella libertad de acción, que ha de resultar luego provechosa incluso para la misma sociedad civil.

No podríamos terminar, Señor Embajador, sin hacerle presente con cuánto placer hemos recibido los votos y el saludo del Primer Magistrado de la República, que Vuestra Excelencia tan cortésmente Nos ha presentado.

Invocando, pues, la protección divina en favor del territorio y del pueblo del Ecuador, de sus gobernantes y de sus gobernados, acogemos gustosos la expresa petición de Vuestra Excelencia y damos de corazón a todos Nuestros amados hijos de vuestra hermosa Patria, a Nós tan unidos con los estrechos vínculos de la fe y de la caridad, Nuestra Bendición Apostólica.

II

*Ad Excmum Virum Walter Roberts, Angliae Legatum extra ordinem liberis cum mandatis, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem.**

Mr. Minister

In extending to Your Excellency a very sincere welcome as Envoy Extraordinary of George VI of England, Our first thought most naturally is of His Majesty, whose royal Letters you have been privileged to present to Us. The cordial greetings, which His Majesty has wished to renew for Us on this auspicious occasion, have deeply moved Us, and We hasten to ask you to convey to him the expression of Our good wishes together with Our prayer that God may shower on his royal person and all the members of the royal family heaven's choicest blessings.

Your Excellency has referred, and with reason, to the conflict of ideas and aims that divides the world today politically and ideologically, with both sides advancing certain claims, though obviously in a very different sense, and all too often with a view to cloaking ulterior designs. We believe that your remarks have an exact application to those two prized objects, so long a time on the lips of all and that are at the centre of public discussion: freedom and peace.

Freedom, as a basis of normal human relations, cannot be interpreted as an unbridled liberty, whether there is question of individuals or parties, of an entire people, the collectivity as they say today, or even of a totalitarian State, which will use every means, with utter disregard, to make sure of its purpose. No, freedom is something quite different. It is the temple of the moral order erected on harmonious lines; it is the aggregate of the rights and duties of individuals and the family—

* Habita die 23 Iunii mensis a. 1951.

some of those rights imprescriptible even when an apparent common good might challenge them—of the rights and duties of a nation or State and of the family of nations and States. These rights and duties are carefully measured and balanced by the demands of the dignity of the human person and family on one side, and of the common good on the other.

Peace cannot be established by forcing the weak to submit to the strong. No, only the actualization of genuine freedom can produce true peace. During the war-years We took occasion to point out the basis and the demands of a true peace, raising Our voice in earnest appeal to the nations of the world, and especially to their leaders, to stifle and crush all feelings of rancour and hate, all unholy self-seeking and mutual distrust, resolved in a spirit of fraternal cooperation to pay homage in their lives and conduct to the principle, that a word given is a sacred thing, that mere force never confers a right, that truthfulness, courtesy, justice and an equitable distribution of wealth are indispensable to a world at peace. Certainly a consummation ardently to be hoped for; yet it seems to recede farther and farther away; many there are, who hardly dare to hope to see it attained.

And in very truth, the last decades, with a perspicacity suggestive of an almost apocalyptic judgement of the world, have demonstrated and warned that freedom and peace are spiritual values, that can be won only by a faith in a personal God and an unconditional acknowledgement of the moral law of Christianity. They give tangible proof that where that faith is lacking, the temple of freedom and peace rests on sand, both concepts have lost their significance.

It is then, Mr. Minister, all the more gratifying for Us to know that Your Excellency is at home with that faith and that fundamental truth, and Our joy is deeper for your assurance that the Government and the peoples, whom you represent, possess ideals and pursue aims similar to those proclaimed by this Holy See.

The reference made with such delicate feeling by Your Excellency to your immediate predecessor refreshes pleasant memories of a gentleman of noble mien, whom, in the providence of God, death snatched so unexpectedly from the circle of those, whose admiration and esteem he had deservedly won. While one sorrows for the loss, the long and distinguished career of Your Excellency in posts of high responsability, giving proof at once of your government's trust in your eminent talents and of your successful response to that trust, give Us full assurance that under your direction the tradition of mutual comprehension and

friendly cooperation upheld by your predecessor will be ably carried on, to strengthen the ties that bind His Majesty's realm to this Holy See. Your Excellency may rely on Our complete confidence, while We pray that God will bless your labours and make your stay in Rome happy and fruitful.

III

*Iis qui adfuerunt Conventui internationali catholicorum, Romae habito, ad dignam ruricolarum vitae condicionem provehendam.**

Soyez ici les bienvenus, chers fils et chères filles, qu'un commun attachement aux principes chrétiens et à la doctrine sociale catholique a rassemblés de partout, des plus lointains pays d'outre-mer, comme des plus proches régions de l'Europe, pour traiter des problèmes de la vie rurale. Vous soulignez, en ce moment, l'esprit dans lequel vous avez mené vos débats, en exprimant le désir que, par sa vertu surnaturelle, la bénédiction du Vicaire de Jésus Christ vienne en féconder les conclusions et les résultats.

Avec une louable ampleur de vues, votre Congrès a voulu étendre son étude à tous les hommes qui vivent à la campagne, les uns directement occupés à travailler le sol pour lui faire fournir les produits végétaux et animaux destinés à satisfaire leurs propres besoins et ceux de leurs semblables, les autres vivant auprès d'eux et parmi eux pour leur rendre les divers services qui leur sont nécessaires.

Une double constatation, avant tout raisonnement, impose aux moins attentifs la conviction de l'importance de ces problèmes. D'une part, le fait que la plus large fraction de l'humanité vit ainsi à la campagne, soit dans les fermes isolées, soit dans les villages, soit dans les bourgs; d'autre part, le fait, que tout en concernant immédiatement ces populations, ces problèmes, par leur résonance médiate, intéressent au premier chef l'humanité tout entière et sont en relation avec la structure interne de l'Etat et même de l'Eglise, par l'influence profonde exercée sur l'évolution biologique et intellectuelle, spirituelle et religieuse de l'humanité.

Déjà Notre Prédécesseur Pie XI de sainte mémoire, dans son Encyclique *Quadragesimo anno,* parlant des conséquences favorables ou défavorables du régime économique du capitalisme industriel, avait attiré l'attention sur les habitants des campagnes.[1] La question n'a rien perdu

* Habita die 2 Iulii mensis a. 1951.

[1] Cfr. *Acta Ap. Sedis*, vol. XXIII, 1931, pag. 210.

de sa gravité. De pair avec son influence sur l'évolution d'ensemble de toute l'économie (et cet état de choses dure encore), ce système économique devait forcément faire sentir également son influence sur les conditions spirituelles, sociales, matérielles des populations rurales. Bien plus, on peut dire, aujourd'hui, que le destin de toute l'humanité est en jeu : arrivera-t-on, oui ou non, à mieux proportionner cette influence en sorte de conserver à la vie spirituelle, sociale, économique du monde rural sa physionomie propre, à lui assurer sur la société humaine tout entière une action, sinon prépondérante, au moins égale?

Serait-ce qu'il y eût, sur ce terrain, des causes de conflits inconciliables? Nullement. Dès lors que l'on reste dans les conditions naturelles de la vie humaine et de son perfectionnement, la division du travail et des fonctions ne peut engendrer inévitablement de pareils conflits. Tout bon esprit doit reconnaître que le régime économique du capitalisme industriel a contribué à rendre possible, voire à stimuler le progrès du rendement agricole; qu'il a permis, en maintes régions du monde, d'élever à un niveau supérieur la vie physique et spirituelle de la population des campagnes. Ce n'est donc pas au régime lui-même qu'il faut s'en prendre, mais au danger qu'il ferait courir, si son influence venait à altérer le caractère spécifique de la vie rurale, en l'assimilant à la vie des centres urbains et industriels, en faisant de la « campagne », telle qu'on l'entend ici, une simple extension ou annexe de la « ville ».

Une telle pratique, et la théorie qui l'appuie, est fausse et nocive. C'est, comme on le sait, le marxisme qui la professe : il est tombé dans la superstition du technicisme et de l'industrialisation à outrance. La « collectivisation » du travail agricole, à la manière d'une usine; la dégradation de la campagne, réduite à n'être plus qu'une réserve de main-d'œuvre pour la production industrielle, voilà où le marxisme conduit. Mais voilà où conduisent également les principes fondamentaux du libéralisme économique, dès que la recherche du lucre, de la part du capitalisme financier, pèse de tout son poids sur la vie économique, dès que les enchaînements de l'économie nationale sont considérés unilatéralement en vue du marché, comme un simple mécanisme des prix. Et voici des conséquences identiques pour les populations rurales abusées par le capitalisme industriel : ou simple réservoir de main-d'œuvre; ou léthargie dans une existence misérable, soumise aux plus dangereuses tensions.

Sans être la cause unique de l'« exode » rural, que de nos jours on déplore à peu près partout, la part prédominante donnée aux intérêts du capitalisme industriel, dans la production et la distribution des re-

venus, y joue son rôle. Ce serait donc minimiser le douloureux phénomène que de parler seulement d'« abandon ». On doit, en toute loyauté, dire « exode », afin de bien faire sentir à chacun comment une évolution unilatérale de l'économie aboutit à désagréger la structure humaine et sociale de tout un peuple. Finalement, faute d'une population rurale capable et entreprenante, le sol, laissé en friche par incurie ou épuisé par un forçage malhabile, perd graduellement sa productivité naturelle, et l'économie sociale elle-même est entraînée dans une crise des plus graves.

Aujourd'hui des occasions se présentent de décider si l'on continuera de poursuivre une « rentabilité » unilatérale et à courte vue, ou bien si l'on entend l'orienter vers l'ensemble de l'économie sociale, qui est sa fin objective. En voici des exemples : l'aide envisagée pour les régions « arriérées » ; la réforme agraire, heureusement amorcée ici ou là ; l'émigration et l'immigration, favorisées par des règlements internationaux ; un meilleur groupement régional d'économies nationales complémentaires ; une meilleure distribution des forces productives sur le territoire national. Toutes ces mesures doivent avoir pour but, entre autres, d'assurer partout au peuple des campagnes son propre caractère, son propre ascendant, sa valeur propre dans l'économie et dans la société.

C'est exactement ce qu'il faut rappeler, quand on déplore les défauts et les froissements des rapports humains, qui résultent des structures du travail dans le monde de l'industrie capitaliste. On se plaint, en effet, de ce que le labeur ait, pour ainsi dire, « perdu son âme », c'est-à-dire le sens personnel et social de la vie humaine ; on se plaint de ce que le labeur, oppressé de toute part par un ensemble d'organisations, voie cette vie humaine transformée en gigantesque automatisme, dont les hommes sont les rouages inconscients ; on se plaint de ce que la technique, « standardisant » tous les gestes, joue au détriment de l'individualité et de la personnalité du travailleur.

Un remède, universellement applicable, peut être difficile à trouver : il n'en reste pas moins que le travail des terriens oppose à tous ces désordres une défense puissante. Nous pensons ici d'abord à l'exploitation paysanne, à l'exploitation familiale. Telle est la classe rurale qui, par l'ensemble de son caractère social, et aussi par son rôle économique, forme comme le noyau d'une saine paysannerie. Cela ne revient pas à nier l'utilité, souvent la nécessité, d'exploitations agraires plus vastes. Néanmoins, en contact permanent avec la nature, telle que Dieu l'a créée et la gouverne, le travailleur des champs sait par expérience quo-

tidienne que la vie humaine est entre les mains de son Auteur. Nul autre groupement de travail n'est aussi adapté que le sien à la vie de famille, en tant qu'unité spirituelle, économique et juridique, et même en ce qui concerne la production et la consommation. Si dur que soit ce travail, l'homme s'y trouve encore maître de son monde par l'activité au milieu de la communauté : de la famille, de l'entourage, et aussi, subsidiairement, de coopératives économiques variées, pourvu toutefois qu'elles restent, en vérité et non seulement pour la forme, fondées sur la responsabilité de tous les participants. Quant à la technique moderne, dans toute la mesure où elle doit aujourd'hui se mettre au service de l'exploitation paysanne, elle s'adaptera naturellement aux données concrètes de chaque cas particulier : de la sorte, elle laissera indemne le caractère individuel du travail agricole.

Loin de Nous tout romantisme irréel. Avec beaucoup de patience et de doigté, il faut remettre le monde paysan sur la voie de son salut, combattre ses défauts, vaincre la fascination d'un monde qui lui est étranger.

De plus, la législation sociale moderne doit offrir aussi ses avantages aux populations rurales, mais en conformité avec leur caractère propre. Avant tout, qu'on leur donne la possibilité d'une éducation soignée, sagement adaptée à leurs besoins, stimulant leur perfectionnement professionnel. En outre — cela va de soi — Nous ne saurions insister trop vigoureusement pour qu'on donne aux populations catholiques une sérieuse formation catholique.

Il Nous est particulièrement agréable de pouvoir accueillir votre Congrès précisément en ce temps, où des organisations et institutions internationales d'agriculture, qui ont déjà louablement fait leurs preuves, installent leur siège en la Ville éternelle ou continuent d'y développer leur activité. Et Nous sommes heureux d'assurer tous les Offices et Instituts des Nations unies, destinés à porter une aide internationale à l'homme du travail, que l'Eglise est toujours prête à les soutenir de sa plus sympathique collaboration.

De tout cœur Nous prions la divine Providence de bénir tant d'efforts et Nous vous donnons, avec la plus vive affection, Notre Bénédiction Apostolique.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

PUELLIS SODALIBUS AB ACTIONE CATHOLICA HISPANIAE, OB CONVENTUM NATIONALEM MATRITI COADUNATIS, QUINA LUSTRA AB ORTA IPSARUM SODALITATE CELEBRANTIBUS.*

Amadísimas hijas, jóvenes católicas españolas que, reunidas en Madrid, clausuráis vuestra tercera Asamblea Nacional, conmemorativa de los primeros veinticinco años de vuestra Asociación:

¡Qué fácil Nos resulta, dada la proximidad del Año Santo, imaginarnos lo que en estos momentos será esa Plaza de la Armería! Nos basta evocar vuestra gran peregrinación de Julio y Nos parece que escuchamos otra vez los vítores y aclamaciones que salen de vuestras gargantas, que vemos vuestros rostros encendidos, vuestras sonrisas de satisfacción filial, vuestros ojos velados por las lágrimas.

Pues hénos de nuevo entre vosotras, hijas amadísimas, a lo menos con el espíritu y con la voz; pero ahora, lo primero para presentar Nuestra gratitud al Señor, que tanto os ha ayudado en este cuarto de siglo; luego para expresaros también a vosotras Nuestro reconocimiento por el bien que habéis hecho; y, finalmente, para responder a vuestra legítima expectación con algunas sencillas orientaciones.

Gracias al Señor, sí; porque vuestra vida no ha sido fácil, sobre todo si se tiene en cuenta que, tras los días de la infancia, no tardaron en venir aquellos otros, bien amargos, en que vuestra ruta había de quedar señalada con flores de martirio. ¿Quién no verá la mano del Altísimo en vuestro prodigioso renacer, apenas pasada la tormenta, hasta llegar, en poquísimo tiempo, al esplendor actual? ¿Y quién no se sentirá movido a entonar un himno de alabanza y de gratitud al Dador de todo bien, considerando que todo esto ha sido realizado por vosotras, necesitadas especialmente de auxilio por ser jóvenes? «*In omnibus gratias agite; haec est enim voluntas Dei in Christo Iesu*»: Dad gracias por todo al Señor, porque es lo que quiere Dios que hagáis en nombre de Jesucristo.[1]

Gracias también a vosotras por el bien que habéis hecho. Y quien lo quiera conocer, ahí tiene esos cinco lustros de historia, tan llenos que, sin poderlo evitar, Nos sentimos movidos a compararlos a esos

* Datus die 1 Iulii mensis a. 1951.

[1] *I Thess.* 5, 18.

frutales que ahora, en vuestras generosas vegas, inclinan sus ramas hasta el suelo, como si no pudieran soportar el mismo dulce peso de sus ubérrimos frutos. Tres Asambleas generales, y una de ellas en pleno clima heróico; innumerables cursillos y semanas, vuestra presencia en Zaragoza y Santiago, en Fátima y en Roma; tántas revistas y publicaciones; vuestro claro sentido social expansionándose apostólicamente a través de vuestras ramas especializadas; y, sobre todo, vuestra inagotable caridad, bien demostrada, por ejemplo, con los niños necesitados de Europa y con las Iglesias y misiones pobres, en esta última ocasión a través de vuestro Padre de Roma. ¡Qué Dios os lo pague! ¡Qué El os recompense tánta buena voluntad, tánto espíritu de sacrificio y tánto bien como habéis hecho. Ya ántes tuvimos la oportunidad de alabarlo todo; hoy, en vuestras bodas de plata, al veros dispuestas, con ánimo esforzado y sin el menor gesto de fatiga, a la conquista del futuro; al escuchar vuestro propósito de « ser testigos de Cristo » en todas partes, os damos una sola consigna: Jóvenes españolas de Acción Católica: en el nombre del Señor y para honor de la Iglesia y de España; ¡siempre adelante!

Adelante con vuestra piedad. A veces Nos parece que la parte más típica de vuestra vocación consiste en llevar a todas partes, con el simpático desparpajo que sabéis encontrar cuando hace falta, esa aura de espiritualidad, de religiosidad, de sencilla y asequible devoción que el traidor vientecillo laico de nuestros días querría barrer del hogar, del taller, de la oficina, del lugar de esparcimiento, y relegar, bajo siete llaves, en la penumbra de la sacristía. Nó; « *omnia et in omnibus Christus* »: Cristo todo y en todos,[2] Cristo presente en todas partes. Y si Nos preguntáis cómo lo llevaréis, os contestamos que principalmente con vuestra modestia cristiana. Sin gazmoñerías ni encogimientos, con buen ánimo y decisión, imponed por doquier el buen tono de vuestro recato y vuestro pudor, como exteriorización natural de vuestra piedad.

Adelante con vuestro sentido social. « No podéis ausentaros del campo social » os han dicho en vuestro Congreso. Pero Nós os añadimos: precisamente en ese campo os espera una gran misión, acortando las distancias entre las clases sociales dentro de la fraternidad juvenil de vuestra asociación; influyendo en las superiores para que recuerden sus deberes y, renunciando al lujo y ostentación, corran en

[2] *Col.* 3, 11.

ayuda de las más necesitadas; y formando a las inferiores, preparándolas para una mayor capacitación profesionl, base de su justa redención.

Adelante, por fin, con vuestro apostolado. ¿Qué puertas se cerrarán ante una joven católica, cuya presencia venga además adornada con los atractivos de su pureza y de su candor? ¿Habrá corazón capaz de rechazar un ruego suyo, sobre todo si ella sabe hacerlo con la elocuencia de la joven fuerte, que no teme a nadie y además sabe que tiene razón? Vosotras podéis llegar a todos los ambientes para purificarlos, para perfumarlos con vuestras virtudes, para impregnarlos del « bonus odor Christi », para ganar almas. ¡A luchar, y a luchar sin descanso, sobre todo por la santificación de la joven española, para que de ellas salgan las madres cristianas de mañana y de estas madres los hogares cristianos que han de ser la base de una España fiel a su tradición y a su fe!

Muchas hermanas vuestras, de otras muchas naciones, os rodean en estos momentos; de España misma están ahí otras muchas jóvenes, especialmente las Congregantes Marianas, buenos soldados de la Acción Católica, lo mismo que vosotras, y cuya campaña en pro de la moralidad de los espectáculos contará, sin duda, con vuestra colaboración; os presiden no pocos Venerables Hermanos Nuestros en el Episcopado. Todo esto debe servir para haceros comprender que el mundo, que la Iglesia, que vuestra Patria os miran, esperan algo de vosotras. ¡Jóvenes Católicas: no defraudéis tántas esperanzas, y que la nueva etapa, que ahora comienza, supere, si es posible, en todo a la anterior, que ahora termina!

La empresa es ardua, pero vuestro ánimo es mucho y la gracia de lo alto, debidamente implorada y merecida, nunca os faltará. Como prenda de ella y como testimonio de Nuestro afecto paternal os damos, hijas amadísimas, Nuestra Bendición Apostólica, con la intención de bendecir no sólo a vosotras y a vuestras familias, sino también a todas las ramas de la gran familia de la Acción Católica, a todos cuantos en el apostolado cooperan con ella, a todos los que en estos momentos oyen Nuestra voz o están presentes en esa plaza y en ellos a todo el amadísimo pueblo español.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

DECRETUM

Feria IV, die 27 Iunii 1951

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, damnarunt atque in Indicem Librorum Prohibitorum inserendam mandarunt dissertationem P. Leonis Seiller, O. F. M., in ephemeride « Franziskanische Studien » (Münster in Westf., 1948-49) editam, sub titulo « *La psychologie humaine du Christ et l'unicité de personne* ».

Et sequenti feria V, die 28 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. Pius Divina Providentia Pp. XII, in solita audientia Excmo D. Adsessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicandam iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, die 12 Iulii 1951.

Marinus Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

II

DECRETUM

Feria IV, die 18 Iulii 1951

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, examinatis actis et documentis quae spectant ad assertas visiones B. M. V. in vico Heroldsbach, archidioecesis Bambergensis, praehabito RR. DD. Consultorum voto, decreverunt: « Constare praedictas visiones non esse supernaturales; proindeque prohiberi relativum cultum in loco supradicto et alibi exhibitum; sacerdotes vero qui eidem illicito cultui in posterum interfuerint, incurrere ipso facto suspensionem a divinis ».

Et sequenti feria V, die 19 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XII, in solita audientia Excmo Dño Adsessori Sancti Officii impertita, relatum Sibi Eñorum Patrum decretum approbavit, confirmavit et publicandum iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 25 Iulii 1951.

Marinus Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

INSTRUCTIO

DE VICARIIS CASTRENSIBUS

Sollemne semper exstitit huic Apostolicae Sedi ut generales Ecclesiae leges ab omnibus, ubique, sancte et religiose, quantum fieri posset, servarentur; ob peculiaria tamen rerum homĭnumque adiuncta aliquando novae normae ad consulendum novis fidelium necessitatibus edicendae esse videntur.

Ideoque haec quae sequuntur S. Congregatio Consistorialis iuri communi, quatenus opus sit, derogando, decernit:

I. Qui Vicarii Castrensis munus gerit ordinaria at speciali praeditus est iurisdictione in spirituale bonum commissorum fidelium exercenda.

II. Iurisdictio qua fruitur Vicarius Castrensis est personalis, in subditos nempe extenditur dumtaxat, qui in Consistoriali Decreto erectionis sui cuiusque Vicariatus Castrensis recensentur, etiam si iidem in militum stationibus et in locis militibus peculiariter adsignatis, commorentur.

Vicarii Castrensis iurisdictio non est exclusiva, ideoque personas, stationes ac loca militibus reservata (idest: militaria contubernia, navalia armamentaria, aëroportus, nosocomia militaria, etc.) ab Ordinarii loci potestate minime subtrahit: quae iurisdictio nullo modo exemptionem, nec munus cappellani militum a dioecesi excardinationem parit.

Quibus tamen in locis Ordinarii locorum et parochi in subditos Vicariatus Castrensis potestatem tantum secundario exerceant: necesse

est proinde foedere quodam opera iungantur et concordia duce actiones et functiones agantur praesertim extra militum septa.

III. Domicilium canonicum non agnoscitur nisi dioecesanum vel paroeciale.

Pro causis vero subditorum Vicariatus Castrensis sive contentiosis inter ipsos sive criminalibus Vicarius Castrensis tribunal aliquod dioecesanum vel metropolitanum semel pro semper, ab Apostolica Sede adprobandum, designat.

IV. Quoties nova aedificia militibus peculiariter adsignanda, vel naves vel aëroplana benedicenda sunt, et in ceteris huius generis casibus, haec servatur norma:

si coeremonia a militum ducibus edicitur, benedictionem impertit Vicarius Castrensis: quo impedito, Ordinarius loci in quo coeremonia est adparata, ab ipso Vicario Castrensi praemonitus, iure proprio benedictionem dat;

si vero coeremonia a civilibus magistratibus edicitur, unus loci Ordinarius est competens.

V. Vicarius Castrensis certiores faciat Ordinarios locorum de Cappellanis qui in eorum dioeceses mittuntur vel ab eisdem abscedunt.

VI. Libros baptizatorum, confirmatorum, matrimoniorum et defunctorum secundum usum ab Ecclesia in Rituali Romano probatum conscriptos (Tit. XII, I-IV) Vicarius Castrensis custodiendos statuat vel in Archivo generali Vicariatus Castrensis vel in Archivo, si adsit, Cappellanorum militum, imposita tamen obligatione ad Curiam Vicariatus Castrensis eorumdem librorum authenticum exemplar transmittendi in fine cuiuslibet anni, ad normam Can. 470, § 3 C. I. C.

VII. Vicario Castrensi facultas est conficiendi, *Ordinem Divini Officii recitandi sacrique peragendi* ad usum Cappellanorum militum, quatenus adiuncta suadeant, sarctis tectisque communibus Ecclesiae legibus, normis praesertim Constitutione *Divino afflatu* die 1 mensis Novembris anni 1911 (*A. A. S.*, a. III, 1911, pagg. 633-651), et Motu Proprio *Abhinc duos annos* die 23 Octobris anni 1913 (*A. A. S.*, a. V., 1913, pag. 449) datis, necnon Instructionibus edictis vel forte edicendis a Sacrorum Rituum Congregatione. Quo Ordine uti possunt Cappellani militum ubicumque in commodum militum celebrantes et Sacerdotes litantes in Ecclesiis aut in Oratoriis militibus reservatis.

VIII. Vicarius Castrensis Facultates quinquennales, necnon decennales in locis ubi concedi solent, ut ceteri locorum Ordinarii obtinere potest.

IX. Vicarius Castrensis de actis ac de statu Vicariatus, tertio quoque anno, huic S. Congregationi relationem exhibere tenetur.

X. Unusquisque Cappellanus militum in exercenda cura animarum sibi a Vicario Castrensi commissarum, meminerit se adstringi muneribus et obligationibus parochorum, congrua congruis referendo.

XI. Cappellani militum sicut et Vicarius Castrensis minime tenentur obligatione applicandi Missam pro populo; si vero stipem vel notabile emolumentum ex officio percipiant, Vicarius Castrensis imponere eis valebit ut Sacrificium Missae applicent saltem diebus Can. 306 C. I. C. statutis; quod et ipsi sit norma.

XII. Qui Sacerdotes in officium Cappellani militum cooptantur, « insignis sanctitatis fulgore praeluceant, sintque digni ministri Christi, fideles dispensatores mysteriorum Dei, efficaces Dei adiutores ad omne opus bonum instructi » (Pius PP. XII, Adhort. *Menti Nostrae, A. A. S.*, a. XLII, 23 Sept. 1950, pag. 658) ita ut impigre paroeciale quasi munus perficiant vocationis afflatu incitati, et quod praecipuum est, pro animabus militent ut tanquam viva e forma Christi apostolatus relucescat.

Ad rem quod attinet, Vicarius Castrensis adhortationem SSmi Domini Nostri perspectam habeat:

« Vos adhortamur, Venerabiles fratres ut, quantum fieri potest, inexpertos adhuc sacerdotes in medias ne ingeratis operas, nec eos assignetis locis vel ab urbe dioecesis principe vel a celebrioribus eius oppidis remotis. In huiusmodi enim vitae statu si versarentur segreges, imperiti, periculis oppositi, a magistris prudentibus inopes, incommoda procul dubio ipsi capere eorumque alacritas possent » (Adhort. *Menti Nostrae*, l. c. pag. 692).

XIII. Optimi expertique ad officium Cappellani seligantur etiam Religiosi sacerdotes, servatis tamen peculiaribus normis pro iisdem a S. C. negotiis Religiosorum praeposita datis, qui vero, si fieri potest, locis destinentur ubi ipsorum Religionis domus habeatur.

XIV. Cappellani habitum ecclesiasticum secundum legitimas locorum consuetudines deferant, nec militarem induant nisi ministerii suadeant labores aut leges imperent civiles, adhibito tamen peculiari signo ecclesiastici officii.

Item, si mores ferant, semper tonsuram sive coronam clericalem ad normam sacrorum canonum gestare debent.

XV. Ut autem complendae divinae voluntatis voto et desiderio moveantur Cappellani oportet ut spiritus orationis minime in eis languescat vel torpeat. Adsiduum iis praebeant alimentum cum Eucharisticum Sacrificium devote actum, tum ea omnia quae, diuturno usu comprobata,

quam maxime eo adducunt ut hominum animi a culpis abstineant, et virtutes solidiores appetant: quae inter spiritualia exercitia principem obtinere locum omnibus est compertum.

XVI. Apostolatus formae rationesque, per Cappellanos apte instructos et conformatos, provehantur quae hodie ob peculiares christiani populi necessitates tanti sunt momenti tantaeque gravitatis.

XVII. Studeant Cappellani militum collationibus seu conferentiis interesse quae habentur, ad normam Can. 131 C. I. C., in dioecesi in qua commorantur.

XVIII. Vicarius Castrensis dat litteras testimoniales eis qui, quum stipendia meruerint, ad Religionem ingrediendam vel ad Sacros Ordines aspirant, quotiescumque ad normas sacrorum canonum requiruntur litterae testimoniales Ordinarii loci.

Praesentem instructionem SSmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, audita relatione infrascripti Cardinalis S. C. Consistorialis a Secretis, ratam habere dignatus est, et publici iuris fieri iussit. Contrariis quibusvis non obstantibus etiam speciali mentione dignis.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 23 Aprilis 1951 in natali S. Georgii Martyris.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis.*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

II

EPISTULA

AD EMOS PP. DD. CARDINALES ATQUE EXCMOS PP. DD. ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS CETEROSQUE ORDINARIOS HISPANICAE DITIONIS.

Divinum persequens mandatum fidelibus praestandi aeternae salutis adiumenta, singulis quibusque necessitatibus opportune obviantia, Apostolica Sedes, ut compertum est, cum Hispanicae Nationis magistratibus pactum nuper est restipulata de iurisdictione Vicariatus Castrensis Hispanici, necnon de spirituali copiarum cura catholicorum sacerdotum ope aptius gerenda.

Quorum sacerdotum munus haud esse leve neminen latere potest cum in castris, in militum stationibus, in aëroportibus, in navalibus armamentariis, in nosocomiis ad ardua quaevis agenda debeant esse parati.

Ad copias insuper ii adiunguntur, ut pietatis adiumenta militibus

praestare satagant, nonnumquam in religiosa institutione pene rudibus vel de iis, quae ad animos spectant, parum sollicitis, praesertim quum iuvenibus, utpote vigili parentum obtutu immunitis, primo arridere potest malesuada effrena libertas.

Quibus in adiunctis profecto accomodata videntur praeclara illa: « ostium apertum est magnum et evidens » (*I Cor.*, XVI, 9): messis etenim copiosa nunc parata.

Ut autem novus hic ordo salutaribus fructibus reddatur opimus, ac ne « vituperetur ministerium nostrum » (*II Cor.*, VI, 3) oportet ut sacerdotes, qui ad munus cappellani militum deputantur, doctrina, pietate ac animarum zelo conspicui divinaeque gloriae studiosi, idonei sint ad tradendas militibus vitae christianae normas et apostolatus praestanda subsidia, temporum necessitatibus accomodata.

Haec Sacra Congregatio spem fovet huiusce causae momentum catholico sensu perspectum iri ab unoquoque loci Ordinario ita ut sollicitudo, quam pro sua quisque exercet dioecesi, a communi animarum commodo minime seiungatur.

Ideoque meminerint Episcopi animarum Pastores, tunc pastoralis ministerii opus impleri, si Vicario Castrensi libenter praesentare ac concedere velint nonnullos sibi subiectos sacerdotes, aptis quidem virtutibus exornatos, quibus Ille rite exercere valeat spiritualem militum curam, quos inter unicuique Praesuli nonnullas oves de concredito sibi grege annumerare fas erit.

Minime autem ambigendum quin Ordinarii locorum Hispanicae Ditionis, ea qua pollent navitate, Sanctae Sedis vota et hortamenta adimplere contendant.

Quae si ad rem deducantur confidere libet Hispanicam iuventam, nullo salutis auxilio destitutam, spiritualem profectum in dies suscepturam et civili simul ac christianae societati uberrima quaeque allaturam Pastorum quidem Pastoris divina favente gratia.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 2 Iunii 1951, in festo Sancti Eugenii Papae.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor*

III

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 28 Maii 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Tyanensi praefecit R. D. Bernardum Ioannem Alfrink, ex archidioecesi Ultraiectensi, Consultorem Pontificiae Commissionis Biblicae et professorem Exegeseos Veteris Testamenti in Universitate Noviomagensi, quem constituit Coadiutorem Emi ac Revmi P. D. Ioannis S. R. E. Cardinalis de Jong, archiepiscopi Ultraiectensis.

die 29 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Nuscanae R. D. Guidonem Casullo, praepositum parochum ecclesiae S. Ioannis Baptistae in civitate Arianensi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Bencennensi R. D. Loras Thomam Lane, Vice-cancellarium Curiae archiepiscopalis Dubuquensis, quem constituit Auxiliarem Exc. P. D. Henrici Patricii Rohlman, Archiepiscopi Dubuquensis.

die 3 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Seguntinae, R. D. Paulum Gurpide Beope, canonicum Capituli Cathedralis et Vicarium Generalem dioecesis Pampilonensis.

die 11 Iunii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Hierapolitanae in Syria Exc. P. D. Leonem Iacobum Ossola, hactenus Episcopum Novariensem.

die 14 Iunii. — Cathedralibus Ecclesiis Faliscodunensi et Acquipendiensi, *in personam* unitis, R. D. Aloisium Boccadoro, Antistitem Urbanum, Praepositum-Parochum Ecclesiae S. Siri loci « San Remo », dioecesis Ventimiliensis.

die 20 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae S. Andreae et Edimburgensi R. D. Gordon Gray, rectorem Seminarii Minoris loco « Blairs ».

— Cathedrali Ecclesiae Aberdonensi R. P. Franciscum Walsh, e Missionariis Africae.

die 25 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Edistianensi, R. D. Petrum Iosephum Rivera Mejia, parochum S. Rosae a Cabal, dioecesis Manizalensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Bernardi Botero Alvarez, Episcopi Sanctae Marthae.

die 29 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae Novae Segobiae, nuper

evectae, Exc. P. D. Iacobum Sancho, hactenus Episcopum Novae Segobiae.

— Metropolitanae Ecclesiae Cacerensi, nuper evectae, Exc. P. D. Petrum Paulum Santos, hactenus Episcopum Cacerensem.

— Metropolitanae Ecclesiae Iarensi, nuper evectae, Exc. P. D. Iosephum Cuenco, hactenus Episcopum Iarensem.

— Metropolitanae Ecclesiae Cagayanae, nuper evectae, Exc. P. D. Iacobum Hayes, hactenus Episcopum Cagayanum.

— Cathedrali Ecclesiae Novariensi Exc. P. D. Gillam Vincentium Gremigni, hactenus Episcopum Teramensem et Hatriensem.

die 2 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Mylasensi, R. P. Peregrinum De La Fuente, O. P., Superiorem Domus Ssmae Trinitatis Romae, quem constituit Praelatum « nullius » Batanensem et Babuyanensem.

die 5 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Aegaeae R. D. Gerardum Coderre, canonicum honorarium ecclesiae cathedralis Ioliettensis et moderatorem dioecesanum Actionis Catholicae, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Anastasii Forget, Episcopi Sancti Ioannis Quebecensis.

die 7 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Hiltensi R. D. Norbertum Forero, canonicum Capituli Cathedralis Tunquensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Raphaëlis Afanador et Cadena, Episcopi Neo Pampilonensis.

die 9 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Druensi R. D. Gulielmum Van Zuylen, Vicarium Generalem dioecesis Leodiensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ludovici Iosephi Kerkhofs, Episcopi Leodiensis.

die 10 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Syedrensi R. D. Franciscum Xaverium Nuño, vice Cancellarium Curiae metropolitanae Guadalajarensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ignatii Placencia et Moreira, Episcopi Zacatecensis.

die 13 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Verae Crucis, nuper evectae, Exc. P. D. Emmanuelem Pium Lopez Estrada, hactenus Episcopum Verae Crucis.

die 28 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Insulae Grandis R. P. Ioannem L. Paschang, Antistitem Urbanum, Officialem Curiae archiepiscopalis et parochum ecclesiae S. Crucis archidioecesis Omahensis.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (GROSSI-BROSOWIC)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dominae Annae Brosowic, in causa conventae, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 3 Octobris 1951, hora 11.30, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu?

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Annae Brosowic curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Pericles Felici, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 30 Iunii 1951.

Hugo Felice, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Anne Brosowic, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma. Palazzo della Cancelleria) le 3 octobre 1951 à 11 heures et demi, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Anne Brosowic devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

BUGELLEN.

NULLITATIS MATRIMONII (SALERNO-PERINO)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dominae Laetitiae Perino, conventae in causa, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 15 Octobris 1951 hora 12, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu?

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Laetitiae Perino curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Emmanuel Bonet, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 6 Iulii 1951.

Hugo Felice, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Letizia Perino, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 15 octobre 1951 à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Letizia Perino devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Lunedì, 18 giugno 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. Cesar Coloma Silva, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica dell'Equatore, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Sabato, 23 giugno 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza Sir Walter Roberts, K. C. M. G., M. C., Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario di Gran Bretagna, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Lunedì, 6 agosto 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dottor Giuseppe Kripp, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica Federale di Austria, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 26 giugno 1951, nel Palazzo delle Congregazioni a S. Callisto, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *antepreparatoria*, nella quale i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù della Serva di Dio Elena Guerra, fondatrice delle Oblate dello Spirito Santo, dette « Suore di S. Zita ».

Martedì, 24 luglio 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ordinaria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno discusso:

a) sulla introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione dei Servi di Dio:

1. Elena Bettini, fondatrice dell'Istituto delle Figlie della Divina Provvidenza;

2. Maria Rosa Molas y Valvè, fondatrice della Congregazione di Nostra Signora della Consolazione;

b) sulla riassunzione della Causa di canonizzazione del Beato Oliviero Plunket, martire, Arcivescovo di Armagh, Primate d'Irlanda.

È stata inoltre esaminata la relazione sugli scritti del Servo di Dio Gerolamo Jaegen.

Martedì, 31 luglio 1951, nel Palazzo delle Congregazioni a San Callisto si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *antepreparatoria*, nella quale i Revmi Prelati Officiali e i Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù della Serva di Dio Maria Celina della Presentazione, Suora del Secondo Ordine di S. Chiara.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

14 giugno 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Ruffini Ernesto, *Membro della Pont. Commissione per gli Studi Biblici.*

20 » » Il Revmo Padre Genovesi Vittorio, della Compagnia di Gesù, *Consultore della Sacra Congregazione dei Riti per le Cause di beatificazione e canonizzazione.*

Parimenti, con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

15 marzo 1951. Monsig. Kallarakel Giacomo, della diocesi di Changanacherry.

6 aprile » Monsig. Genco Giovanni, della prelatura « nullius » di Altamura.

Prelati Domestici di Sua Santità:

15 febbraio 1946. Monsig. Castex Giovanni M., dell'arcidiocesi di Toronto.

» » » Monsig. Cullinane Michele G., della medesima arcidiocesi.

» » » Monsig. Egan Guglielmo, della medesima arcidiocesi.

» » » Monsig. Kirby Gerardo G., della medesima arcidiocesi.

» » » Monsig. O'Connor Giovanni Martino, della medesima arcidiocesi.

11 ottobre 1949. Monsig. Leroux Andrea, della diocesi di Le Mans.
6 aprile 1950. Monsig. Dessa Alessandro, dell'arcidiocesi di Calcutta.
» » » Monsig. D'Souza Giovanni B., della medesima arcidiocesi.
12 maggio » Monsig. Mendes das Neves Emanuele G., dell'arcidiocesi di Loanda.
15 dicembre » Monsig. Wilson Gladstone O. S., del vicariato apostolico di Giamaica.
24 gennaio 1951. Monsig. Hartmann Gerardo C., dell'arcidiocesi di Utrecht.
27 » » Monsig. De Luca Bonaventura, dell'arcidiocesi di Chieti.
15 febbraio » Monsig. Brezanóczy Paolo, della diocesi di Cassovia.
» » » Monsig. Rambelli Giuseppe, della diocesi di Forlì.
21 » » Monsig. Selwanga Luca, del vicariato apostolico di Uganda.
16 marzo » Monsig. Herlihy Donal J., della diocesi di Kerry.
17 » » Monsig. Guglielmotti Pietro, della diocesi di Vallo della Lucania.
» » » Monsig. Pinto Alfredo, della medesima diocesi.
10 aprile » Monsig. Kushnir Basilio, dell'esarcato apostolico del Canadà centrale.
16 » » Monsig. Link Emerico, della diocesi di Cassovia.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

30 aprile 1950. Monsig. Cardijn Giuseppe, dell'arcidiocesi di Malines.
» » » Monsig. Devroede Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Leclef Edmondo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Sempels Vittorio, della medesima arcidiocesi.
15 maggio » Monsig. Nunes Gabriel Emanuele, dell'arcidiocesi di Loanda.
8 luglio » Monsig. Op de Coul Francesco G., della diocesi di Ruremonda.
21 » » Monsig. Nolet Guglielmo, della diocesi di Haarlem.
24 dicembre » Monsig. Paganuzzi Quirino, della diocesi di Piacenza.
21 febbraio 1951. Monsig. Mukasa Paolo, del vicariato apostolico dell'Uganda.
» » » Monsig. Ngabo Pietro, del medesimo vicariato apostolico.
27 » » Monsig. Castellani Lorenzo, della diocesi suburbicaria di Palestrina.
» » » Monsig. Simeoni Agapito, della medesima diocesi.
9 marzo » Monsig. De Maio Luigi, dell'arcidiocesi di Sorrento.
» » » Monsig. Andreini Giovanni, della diocesi di Treviso.
15 » » Monsig. Kachiramattam Giovanni, della diocesi di Tiruvalla.
» » » Monsig. Nedungatt Matteo, della medesima diocesi.

17 marzo 1951. Monsig. Boccuti Salvatore, della diocesi di Vallo di Lucania.
» » » Monsig. Infante Gennaro, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Marrocco Francesco, della medesima diocesi.
14 aprile » Monsig. Valpondi Giovanni, della diocesi di Bertinoro.
» » » Monsig. Giuliani Giuseppe, dell'arcidiocesi di Ferrara.

Cameriere segreto soprannumerario di spada e cappa di Sua Santità:

12 marzo 1951. Il sig. conte Ceccopieri Francesco (Roma).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di Sua Santità:

4 marzo 1951. Monsig. Marchi Giuseppe, della diocesi di Cesena.
16 » » Monsig. Sabatini Mario, della diocesi di Urbania e Sant'Angelo in Vado.
» » » Monsig. Silvestri Emilio, della medesima diocesi.
6 aprile » Monsig. Bruno Giovanni (Roma).
» » » Monsig. Gervasi Egisto (Roma).
» » » Monsig. Marcelloni Modesto (Roma).
» » » Monsig. Zampetta Vincenzo (Roma).

Camerieri d'onore soprannumerari di spada e cappa di Sua Santità:

11 marzo 1950. Il sig. Warland Ernesto, della diocesi di Bruges.
8 luglio » Il sig. Centra Ludovico (Roma).
25 febbraio 1951. Il sig. Giacomuzzi Luciano, dell'arcidiocesi di Udine.
28 » » Il sig. Flaiani Ottavio, della diocesi di Teramo.
2 marzo » Il sig. Benigni Enrico (Roma).
21 » » Il sig. Silvagni Mario (Roma).
27 aprile » Il sig. Gorthon Bo F., del vicariato apostolico di Svezia.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

6 ottobre 1950. Al sig. Rottier Giuseppe M., della diocesi di Haarlem.
15 gennaio 1951. Al sig. Wieselgren Oscar, del vicariato apostolico di Svezia.
31 » » Al sig. Boylan Riccardo, della diocesi di Brooklyn.
8 marzo » Al sig. Bongaerts Massimiliano C. E., della diocesi di Haarlem.
30 » » Al sig. Betteloni Lorenzo Maria (Italia).

31 marzo 1951. Al sig. Remedia Giovanni, della diocesi suburbicaria di Porto e S. Rufina.
6 aprile » Al sig. Lamaro Vincenzo, dell'arcidiocesi di Bari.
» » » Al sig. Galli Ettore, della diocesi di Cremona.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

14 giugno 1950. Al sig. Estourgie Carlo, della diocesi di 's-Hertogenbosch.
16 luglio » Al sig. van Asten Guglielmo A., della medesima diocesi.
13 agosto » Al sig. Verbiest Gerardo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Veeger Luca Antonio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Sterenborg Teodoro, dell'arcidiocesi di Utrecht.
19 » » Al sig. Welters Francesco Saverio, della diocesi di Ruremonda.
26 » » Al sig. Mes Luigi Giovanni, della diocesi di Haarlem.
27 » » Al sig. Van Dijk Giuseppe A., della diocesi di Breda.
23 settembre » Al sig. Deiters Bernardo W. A., dell'arcidiocesi di Utrecht.
4 ottobre » Al sig. Schoenmaekers Gregorio, della diocesi di Haarlem.
6 » » Al sig. De Wit Giovanni Uberto, della diocesi di 's-Hertogenbosch.
18 dicembre » Al sig. Bouwman Leonardo, dell'arcidiocesi di Utrecht.
19 » » Al sig. Van Os Antonio Giuseppe M., della diocesi di Haarlem.
8 gennaio 1951. Al sig. van der Meer de Walcheren Pietro B. A. M,, della diocesi di Breda.
21 » » Al sig. Mann Enrico, dell'arcidiocesi di Utrecht.
8 marzo » Al sig. Batenburg Giovanni G., della medesima arcidiocesi.
16 » » Al sig. Migliarini Gaetano, della diocesi di Osimo.
30 » » Al sig. Arcaleni Roberto, della diocesi di Città di Castello.
10 aprile » Al sig. Zama Ignazio (Roma).

La Gran Croce dell'Ordine di san Silvestro Papa:

9 marzo 1951. Al sig. conte Guicciardini Paolo, dell'arcidiocesi di Firenze.

La Commenda dell'Ordine di san Silvestro Papa:

21 agosto 1950. Al sig. Veraart Giovanni A., della diocesi di Haarlem.
15 ottobre » Al sig. van den Eerenbeemt Ermanno, della medesima diocesi.
21 febbraio 1951. Al sig. De Nardo Giulio (Roma).
4 marzo » Al sig. Cardona Jaramillo Antonio (Colombia).

12 marzo 1951. Al sig. Foresti Riccardo (Roma).
13 » » Al sig. Barbieri Emilio, dell'arcidiocesi di Bologna.
» » » Al sig. Filippi Giorgio, dell'arcidiocesi di Torino.
16 » » Al sig. De Sanctis Enrico (Roma).
» » » Al sig. De Stefanis Gaetano (Roma).
17 » » Al sig. Biavati Vittorio, dell'arcidiocesi di Bologna.
28 » » Al sig. De Vita Manfredo (Roma).
30 » » Al sig. Varnero Giovanni, del vicariato apostolico di Eritrea.
31 » » Al sig. Beluffi Leonida, della diocesi di Pesaro.
» » » Al sig. Rettani Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Romanini Enrico (Roma).
5 aprile » Al sig. Lovelli Alfredo, dell'arcidiocesi di Taranto.
6 » » Al sig. Colonna Ercole, dell'arcidiocesi di Bari.
» » » Al sig. Giacobelli Giacomo, della medesima arcidiocesi.
10 » » Al sig. Abbasciano Savino, della diocesi di Andria.
» » » Al sig. Aziz Khayat Vittorio, della diocesi di Tolemaide.
16 » » Al sig. Beni Prediliano, della diocesi di Tivoli.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Silvestro Papa:

12 ottobre 1949. Al sig. Willemsen Arnoldo, della diocesi di Aquisgrana.
5 gennaio 1950. Al sig. Larcelet Giuseppe della diocesi di Langres.
» » » Al sig. d'Estaintot Roberto, dell'arcidiocesi di Parigi.
25 » » Al sig. Abry Giovanni Maria, dell'arcidiocesi di Avignone.
» » » Al sig. Boissy Luigi, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Buravent Gustavo Claudio, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Villanou Paolo M., della medesima arcidiocesi.
13 agosto » Al sig. Delon Lodovico, della diocesi di Tulle.
29 settembre 1950. Al sig. Kunen Carlo M., della diocesi di Breda.
4 ottobre » Al sig. Tholens Carlo Pietro, della diocesi di Haarlem.
24 gennaio 1951. Al sig. Bucci Tommaso, dell'arcidiocesi di Milano.
10 febbraio » Al sig. Giovannini Pietro, della diocesi suburbicaria di Palestrina.
20 » » Al sig. Toufik bey Marar, (Giordania).
21 » » Al sig. Mariotti Scevola, della diocesi di Pesaro.
13 marzo » Al sig. Greco Giuseppe, dell'arcidiocesi di Otranto.
» » » Al sig. Micheli Luigi, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Sergi Mario, della medesima arcidiocesi.
17 » » Al sig. Neglia Giuseppe, della diocesi di Acqui.
21 » » Al sig. Lori Alfredo (Roma).

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

Recentissima editio, nova typica

BREVIARIUM ROMANUM

Ex decreto SS. Concilii Tridentini restitutum, Summorum Pontificum cura recognitum cum nova versione Psalterii Pii Papae XII auctoritate edita

VARIA HUIUS BREVIARII PRETIA

In 4 partes divisum, in 18° (cm. 10,5×16,5) cum nova Psalmorum versione Pii Pp. XII auctoritate edita — In charta indica avoriata — Typis clarissimis, rubris et nigris — In praecipuis partibus et festis principaliorибus imaginibus decoratum; spissum: cm. 2,5; pondus: 1 vol. relig.: gr. 420.

Psalmi Horarum pro Festis, Absolutiones, Benedictiones, Suffragia, Antiphonae finales B. M. V. Oratione Dominicarum. Verumtamen Preces ante et post divinum Officium, Ps. 44, Hymnus ambrosianus, cantica Benedictus, Magnificat ad uniuscuiusque voluminis initium inserta sunt.

Quodlibet Breviarium continetur in custodia ex charta spissa confecta.

Sine religationis pretii augmento, addi poterunt Propria Officia Dioeceseos vel Ordinis seu Congregationis; quae tamen ab tempore mittenda erunt.

Solutum Lit. 11.000 ($ 20) — A) Corio contectum cum sectione foliorum rubra Lit. 14.000 ($ 25.50) — B) Corio contectum cum sectione foliorum aurea Lit. 15.500 ($ 28) — C) Corio caprino contectum cum sectione foliorum aurea Lit. 16.500 ($ 30) — D) Corio caprino contectum cum sectione foliorum rubra-aurata Lit. 17.000 ($ 31) — E) Corio caprino optimo cum sectione foliorum rubra-aurata et ornamentis aureis decorato, Lit. 20.000 ($ 36.50). Tegumentum e corio factum ad unum volumen accomodatum. Lit. 1500 ($ 2.75).

BRUNO CARD. IOSEPH

CODICIS IURIS CANÒNICI INTERPRETATIONES AUTHENTICAE

seu responsa a Pontificia Commissione ad Codicis canones authentice interpretandos data et in unum collecta, atque Romanorum Pontificum actis et Romanae Curiae decisionibus aucta.

Vol. I - ab anno 1917 ad annum 1935, in-8° (pag. VIII-228). — In It. L. 300. Extra It. $ 1.
Vol. II - ab anno 1936 ad annum 1950, in-8° (pag. VIII-120). — In It. L. 300. Extra It. $ 1.

BRUNO CARD. IOSEPH

ORDO IN CONCILIO PLENARIO SERVANDUS

anno 1946, in-8° (pag. 75). — In Italia L. 150. Extra Italiam $ 0,50.

Sac. ALAPHRIDUS OTTAVIANI

INSTITUTIONES IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

EDITIO TERTIA

Vol. I, **Ecclesiae constitutio socialis et potestas**, pp. XVI-452. 1947. Lib. 1000 ($ 2)
Vol. II, **Ecclesia et Status**, pp. VII-497. 1948. Lib. 1000 ($ 2)

COMPENDIUM IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

in usum Auditorum S. Theologiae, pp. VIII-504, Editio altera, iterum impressa, 1948
L. 800 ($ 1,60)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

DISCORSI E RADIOMESSAGGI DI SUA SANTITÀ PIO XII

XII

DODICESIMO ANNO DI PONTIFICATO — 2 MARZO 1950 - 1° MARZO 1951

UN VOLUME IN-8° DI PAGINE XVI-584 L. 2000 ($ 3,60)

DOCUMENTAZIONE DELL'AZIONE APOSTOLICA DEL SOMMO PONTEFICE ATTRAVERSO IL MAGISTERO DELLA PAROLA

VOLUMI PRECEDENTI DISPONIBILI: VI. 2 marzo 1944 - 1° marzo 1945 L. 500; VII. 2 marzo 1945 - 1° marzo 1946 L. 700; VIII. 2 marzo 1946 - 1° marzo 1947 L. 600; IX. 2 marzo 1947 - 1° marzo 1948 L. 1200; X. 2 marzo 1948 - 1° marzo 1949 L. 1200; XI. 2 marzo 1949 - 1° marzo 1950 L. 1200.

EDITIO NOVISSIMA

J. B. CAROL O. F. M., S. T. D.

DE CORREDEMPTIONE BEATAE VIRGINIS MARIAE

DISQUISITIO POSITIVA

in-8° pp. 630 Lit. 2000 ($ 4)

In America opus exclusive prostat apud: FRANCISCAN INSTITUTE – St. Bonaventure P.O. New York, U.S.A.

Scopus Auctoris in exaranda hac disquisitione nihil aliud fuit nisi revelationis fontes penitius et latius inquirere quam hucusque factum est relate ad doctrinam de cooperatione proxima B. V. Mariae ad ipsum opus redemptivum Christi. Materia pertractanda triplici sectione disponitur, sc.: *A*) de Corredemptione in S. Scriptura, ubi interpretatio mariologica Protoevangelii longe lateque excutitur; *B*) de Corredemptione iuxta Traditionis documenta, quinque capitibus subdivisa, in quibus copiosa perlustrantur testimonia SS. Patrum, scriptorum medii aevi, et theologorum saec. XVII, XVIII, XIX (plus quam 300 testimonia quarum haud pauca hucusque ignota); et *C*) de Corredemptione iuxta Magisterium Ordinarium, ubi de Summis Pontificibus necnon de Episcopis per orbem dispersis fuso calamo agitur. Ex omnium retro aetatum monumentis ostendit Auctor doctrinam de Corredemptione mariali, sicut hodie a longe maiori theologorum numero proponitur, proculdubio retinendam esse utpote omnino consonam tum Ecclesiae docenti tum Ecclesiae discenti. Disquisitio haec, amplissima omnium quae de hoc argumento hucusque exaratae sunt, studiosis omnibus valde commendatur ob methodum scientificam necnon ob ditissimas notas bibliographicas.

ORDO DIVINI OFFICII RECITANDI SACRIQUE PERAGENDI IUXTA CALENDARIUM UNIVERSALIS ECCLESIAE pro ANNO DOMINI BIXESTILI 1952

Lit. 280 ($ 0,50)